

камъка. И още по-низко приведе глава.

Изведнажъ се сепна. Къмъ него тичаше овчарьтъ. Той махаше ржце, викаше нѣщо, но се задъхваше. Едва се задържаше на нозетѣ си.

— Войводо... бѣгай... бѣгайте всички! Спасявайте се... Турци идатъ... Много турци...

Не бѣхъ стигналъ още до кошарата и ги видѣхъ... Почернѣло е отъ турци наоколо... Спасявайте се!

— На оружие, момчета! — заповѣда Ботевъ и повдигна

далекогледа си, за да види къде е неприятеля.

Въ този мигъ проеча вистрелъ. Куршумьтъ злобно изпищѣ въ въздуха. Ботевъ се олюлъ и грохна.

Четниците се прѣснаха изъ гората. Само овчарьтъ остана колѣничилъ до мъртвия войвода и плачеше:

— Прощавай, войводо... Ти ми отвори очитѣ... Ти ми показа истината...

Низамитѣ не спрѣха на поляната. Водачть имъ погледна къмъ трупа и махна съ ржка. Може би помисли, че и овчарьтъ е раненъ и не поиска да хаби втори куршумъ, за да го убие.

*

Настана вечеръ. Месецьтъ изгрѣ надъ окървавената поляна. Лжчитѣ му озариха високото чело на величавия бунтовникъ. Вѣтрьтъ повѣя. Гората зашумѣ. Балканьтъ запѣ своята славна хайдушка пѣсенъ:

„Тозъ който падне въ бой за свобода, той не умира“.

Змей Горянинъ

